

Ами знаете ли какво правѣше въ това врѣме третия имъ другаръ? — Той стоеше на страна и се смѣеше на боричканието имъ. Когато падналия го викаше на помощъ, той още по силно се смѣеше! . . .

Като видѣхъ, че борбата се не свършва, азъ уловихъ голѣмото момче, дигнахъ го и освободихъ падналия. То бѣше цѣло потъгнало въ сълзи. Попитахъ го да ли ходѣтъ на училището и като ми отговори „да“, азъ му поръчахъ да извѣсти това на учителя си. За да не се сбиятъ още веднѣжъ, помолихъ го да си отиде и то ме послуша. Отъ това познахъ, че това момче трѣбва да е добро, но се събрало съ лоши другари.

Но отъ двамата му другари, кой е най лошия? — Менъ ми се струва, че този който стоеше на страна и се радваше отъ тѣхния бой. Той трѣбваше да помоли другаря си да го не бие, или пъкъ да ги растърве. Ако бѣше направилъ това, тогава щѣше да се счита за добъръ приятелъ—приятелъ, който милѣе за своитѣ другари, кога изпаднахъ въ нѣкоя бѣда.

Читатели, пазете се отъ такива приятели. Не другарувайте съ тѣхъ, защото ще се радватъ кога изпаднете въ нѣкое нещастие!

БѢДНАТА ВДОВИЦА.

Взъ видѣхъ една бѣдна жена, вдовица, която имаше три малки дѣчица. Тя бѣше болна, слаба и не можеше да работи, за да ги прѣхрани. Какво ли ще стане съ тѣзи добри и хубави дѣца! . . . Тѣ трѣбва да загинатъ ако не отидатъ да искатъ милостиня отъ хората. Само Богъ знае какъ ще прѣкаратъ лютата зима Да ли хората ще се смилѣтъ надъ нея и на малкитѣ ѝ дѣчица?